ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 9ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση T-9/99 R,

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co KG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Rosenheim (Γερμανία),

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbh, Verwaltungsgesellschaft, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Rosenheim,

Isoplus Fernwäremetechnik Vertriebsgesellschaft mbh, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Rosenheim,

Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbh, εταιρία αυστριακού δικαίου, με έδρα το Hohenberg (Αυστρία),

Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Sondershausen (Γερμανία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκπροσωπούμενες από τους Peter Krömer και Friedrich Nusterer, δικηγόρους Sankt Pölten, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

αιτούσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Éric Gippini Fournier και Walter Mölls, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα αναστολής εκτελέσεως ή αναστολής της αναγκαστικής εκτελέσεως σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 3, στοιχείο δ΄, και 4 της αποφάσεως 1999/60/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία κινηθείσα βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/35.691/E-4 — Καρτέλ προμονωμένων σωλήνων) (ΕΕ 1999, L 24, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1998, στο μέτρο που με τις διατάξεις αυτές επιβάλλεται στις αιτούσες πρόστιμο καταβλητέο εντός τριών μηνών από της κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Οι αιτούσες είναι πέντε εταιρίες αυστριακού και γερμανικού δικαίου οι οποίες παράγουν προμονωμένους σωλήνες χρησιμοποιούμενους στα συστήματα θερμάνσεως κατοικιών.

2 Στις 13 Νοεμβρίου 1998 κοινοποιήθηκε στις αιτούσες η απόφαση 1999/60/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία κινηθείσα βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/35.691/E-4 — Καρτέλ προμονωμένων σωλήνων) (ΕΕ 1999, L 24, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1998 (στο εξής: απόφαση 1999/60). Στο έγγραφο κοινοποιήσεως διασαφανιζόταν ότι, σε περίπτωση που οι αιτούσες θα ασκούσαν προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή δεν θα ελάμβανε κανένα μέτρο εισπράξεως για όσο χρόνο η υπόθεση θα εκκρεμούσε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, εφόσον η σχετική απαίτηση θα ήταν τοκοφόρος, από την ημερομηνία εκπνοής της προθεσμίας καταβολής του προστίμου, και εφόσον θα είχε συσταθεί, το αργότερο μέχρι την ημερομηνία αυτή, τραπεζική εγγύηση, αποδεκτή από την Επιτροπή και καλύπτουσα το ποσό της κύριας οφειλής καθώς και τους σχετικούς τόκους και προσαυξήσεις.

3 Η απόφαση 1999/60 κοινοποιήθηκε στις αιτούσες υπό την ιδιότητά τους ως μελών του «ομίλου Henss/Isoplus». Με το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής,

προσάπτεται στις αιτούσες, μεταξύ άλλων, ότι, παρέβησαν τις διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ) τουλάχιστον, κατά την περίοδο μεταξύ Οκτωβρίου 1991 και Μαρτίου ή Απριλίου 1996. Κατά συνέπεια, με το άρθρο 3, στοιχείο δ', επιβάλλεται στον όμιλο Henss/Isoplus πρόστιμο 4 950 000 ευρώ, για το οποίο ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οι πέντε αιτούσες επιχειρήσεις καθώς και η εταιρία Isoplus Fernwärmetechnik GmbH — stille Gesellschaft. Παρ' όλ' αυτά, οι διάδικοι συμφώνησαν να μην εμπλακεί εν προκειμένω η τελευταία αυτή εταιρία.

4 Όπως προκύπτει από τις διασαφηνίσεις που παρέσχον οι αιτούσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όλες τους συνδέονται με τον Henss. Οι αιτούσες περιγράφουν ως εξής τη σχέση που τις συνδέει με τον τελευταίο:

— πρώτη αιτούσα, η HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co KG, Rosenheim (Γερμανία) (στο εξής: HFB KG): ο Henss διαθέτει την πλειονότητα των μεριδίων της επιχειρήσεως. Είναι, εν προκειμένω, ο ετερόρρυθμος εταίρος με τα περισσότερα μερίδια·

— δεύτερη αιτούσα, η HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH, Verwaltungsgesellschaft, Rosenheim (στο εξής: HFB Holding): ο Henss διαθέτει τα περισσότερα μερίδια της επιχειρήσεως·

— τρίτη αιτούσα, η Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgellschaft mbH, Rosenheim (στο εξής: Isoplus-Rosenheim): ανήκει κατά 100 % στην HFB KG· επομένως, η εταιρία αυτή ανήκει επίσης, εμμέσως, στον Henss·

— τέταρτη αιτούσα, η Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, Hohenberg (Αυστρία) (στο εξής: Isoplus-Hohenberg): ο Henss διαθέτει εν προκειμένω την πλειονότητα των μετοχών·

— πέμπτη αιτούσα, η Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, Sondershausen (Γερμανία) (στο εξής: Isoplus-Sondershausen) ανήκε, κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως 1999/60, κατά το εν τρίτον στην πρώτη αιτούσα, κατά το έτερο τρίτο σε εταιρία η οποία ανήκει κατά 100 % στον Henss και κατά το τελευταίο τρίτο σε μια τρίτη οικογένεια. Μετά τις 6 Νοεμβρίου 1998, η συμμετοχή του Henss στο κεφάλαιο της Isoplus-Sondershausen έχει έτι περαιτέρω αυξηθεί.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του στις 18 Ιανουαρίου 1999, οι αιτούσες άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/60.

6 Στις 5 Φεβρουαρίου 1999 οι Isoplus-Rosenheim, Isoplus-Hohenberg και Isoplus-Sondershausen κατέβαλαν, κάθε μία τους χωριστά, στην Επιτροπή 770 000 ευρώ, δηλαδή 2 310 000 ευρώ συνολικώς, ως μερική πληρωμή του επιβληθέντος προστίμου. Συνεπώς, οι καταβολές αυτές έγιναν εντός της προβλεπομένης στο άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/60 προθεσμίας των τριών μηνών. Επομένως, το ποσό του προστίμου που εξακολουθεί να οφείλεται ανέρχεται σε 2 640 000 ευρώ, μη συμπεριλαμβανομένων των τόκων.

7 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Φεβρουαρίου 1999, οι αιτούσες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 242 ΕΚ), αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως των άρθρων 3, στοιχείο δ', και 4 της αποφάσεως 1999/60 μέχρι την έκδοση της τερματίζουσας την κύρια δίκη αποφάσεως και, δυνάμει του άρθρου 192,

τέταρτο εδάφιο, πρώτη φράση, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 256, τέταρτο εδάφιο, πρώτη φράση, ΕΚ), αίτηση αναστολής της αναγκαστικής εκτελέσεως, αναφορικά με τις ίδιες διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως, μέχρι την έκδοση της τερματίζουσας την κύρια δίκη αποφάσεως. Οι αιτούσες ζήτησαν επίσης από το Πρωτοδικείο να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

8 Η Επιτροπή κατέθεσε τις σχετικές με την υπό κρίση αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων παρατηρήσεις της στις 21 Φεβρουαρίου 1999.

9 Οι διάδικοι διασαφήνισαν προφορικώς τις θέσεις τους στις 22 Μαρτίου 1999. Κατόπιν αιτήσεως των αιτουσών, ανέπτυξε επίσης προφορικώς τις απόψεις του ο Δρ. Reimnitz, ελεγκτής επιχειρήσεων. Ύστερα απ' αυτή την προφορική ανάπτυξη απόψεων, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής αποφάσισε να παράσχει στους διαδίκους προθεσμία, εκπνέουσα την 1η Μαΐου 1999, προς διαπραγμάτευση της επιτεύξεως φιλικού διακανονισμού. Οι διάδικοι, κατά την ανάπτυξη των σχετικών θέσεών τους, δήλωσαν ότι ήσαν πρόθυμοι να αποδεχθούν την παροχή μιας τέτοιας προθεσμίας.

10 Στις 30 Απριλίου 1999 οι αιτούσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τις διαπραγματεύσεις που είχαν αρχίσει και πρότειναν έναν περιορισμό σχετικά με την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Από τις παρατηρήσεις αυτές προκύπτει ότι δεν κατέστη δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού. Οι αιτούσες επισυνήψαν στις παρατηρήσεις τους νέα παραρτήματα σχετικά με το περιεχόμενο των σχετικών διαπραγματεύσεων καθώς και έγγραφα πιστοποιούντα την απόρριψη των αιτήσεών τους για παροχή τραπεζικής εγγυήσεως. Με τις ίδιες αυτές παρατηρήσεις, οι αιτούσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

α) να αναστείλει, σύμφωνα με το άρθρο 185, δεύτερη φράση, της Συνθήκης, την εκτέλεση των άρθρων 3, στοιχείο δ', και 4 της αποφάσεως 1999/60, μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 2000 και το αργότερο μέχρι την έκδοση της τερματίζουσας την κύρια δίκη αποφάσεως, εφόσον, μέσα στις τέσσερις

εβδομάδες που θα ακολουθήσουν την απόφαση που θα εκδοθεί επί της υπό κρίση αιτήσεως, θα παρασχεθεί τραπεζική εγγύηση για ποσό ύψους 1 500 000 ευρώ, τοκοφόρο από τις 14 Φεβρουαρίου 1999, το οποίο θα αντιπροσωπεύει ένα μέρος του προστίμου, και πριν από τις 15 Δεκεμβρίου 1999, θα καταβληθεί στην Επιτροπή, με έμβασμα, ποσό ύψους 350 000 ευρώ·

β) να αναστείλει, σύμφωνα με το άρθρο 192, τέταρτο εδάφιο, πρώτη φράση, της Συνθήκης, την αναγκαστική εκτέλεση των ιδίων διατάξεων της εν λόγω αποφάσεως μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 2000 και, το αργότερο, μέχρι την έκδοση της τερματίζουσας την κύρια δίκη αποφάσεως, υπό την προϋπόθεση ότι θα παρασχεθεί στην Επιτροπή, εντός των τεσσάρων εβδομάδων που θα ακολουθήσουν την έκδοση της αποφάσεως επί της υποβληθείσας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 185, δεύτερη φράση, της Συνθήκης αιτήσεως, τραπεζική εγγύηση για ποσό ύψους 1 500 000 ευρώ, τοκοφόρο από τις 14 Φεβρουαρίου 1999 και ότι, πριν από τις 15 Δεκεμβρίου 1999, θα καταβληθεί στην Επιτροπή, με έμβασμα, ποσό ύψους 350 000 ευρώ·

γ) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

11 Στις 3 Μαΐου 1999 η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με τις μεταξύ των διαδίκων διαπραγματεύσεις.

Σκεπτικό

12 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 της Συνθήκης και 186 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 243 ΕΚ) και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο δύναται, εφόσον κρίνει ότι κάτι τέτοιο επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ή τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.

13 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις για τη λήψη προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, οπότε η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται όταν η μια από αυτές ελλείπει (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 25). Στην κρίση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή εμπίπτει η στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1996, C-180/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3903, σκέψη 44).

14 Πριν εκδοθεί η απόφαση επί της υπό κρίση αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να προσδιοριστεί με ακρίβεια το αντικείμενο της διαδικασίας. Συγκεκριμένα, οι αιτούσες ζητούν με την αίτησή τους, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως 1999/60, στο μέτρο που αυτή τους επιβάλλει, με το

άρθρό της 3, στοιχείο δ', πρόστιμο έναντι του οποίου οφείλονται 2 640 000 ευρώ και, αφετέρου, την αναστολή της αναγκαστικής εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.

15 Δεν αμφισβητείται ότι με το από 12 Νοεμβρίου 1998 έγγραφό της με το οποίο κοινοποίησε την εν λόγω απόφαση, η Επιτροπή διασαφήνισε στις αιτούσες ότι, σε περίπτωση που αυτές θα ασκούσαν προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο εισπράξεως του προστίμου για όσο χρόνο η υπόθεση θα εκκρεμούσε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι η απαίτηση θα ήταν τοκοφόρος από την ημερομηνία εκπνοής της προθεσμίας καταβολής του προστίμου και ότι θα παρεχόταν, το αργότερο κατά την ημερομηνία αυτή, τραπεζική εγγύηση, αποδεκτή από την Επιτροπή και καλύπτουσα το ποσό της κύριας οφειλής καθώς και τους σχετικούς τόκους και προσαυξήσεις.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως των αιτουσών δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο εκτός από την απαλλαγή τους από την υποχρέωση παροχής τραπεζικής εγγυήσεως ως προϋποθέσεως για τη μη άμεση είσπραξη του εναπομένοντος ποσού του επιβληθέντος με την απόφαση 1999/60 προστίμου.

17 Κατά πάγια νομολογία, μια τέτοια αίτηση μπορεί να γίνει δεκτή μόνον εφόσον συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (βλ., ειδικότερα, τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 1982, 107/82 R, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1549, σκέψη 6, της 15ης Μαρτίου 1983, 234/82 R, Ferriere di Roé Volciano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 725, σκέψεις 2 και 8, και του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Δεκεμβρίου 1994, T-301/94 R, Laakmann Karton κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1279, σκέψη 22).

18 Πρέπει εξάλλου να παρατηρηθεί ότι η αίτηση περί αναστολής της αναγκαστικής εκτελέσεως της αποφάσεως 1999/60 στερείται αντικειμένου. Πράγματι, όπως και η Επιτροπή έχει επισημάνει στις παρατηρήσεις της, χωρίς να αντικρουστεί επί τους σημείου αυτού από τις αιτούσες, το εν λόγω κοινοτικό όργανο δεν έχει λάβει εν προκειμένω κανένα μέτρο βάσει του άρθρου 192 της Συνθήκης. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη νομολογία, είναι λογικό να θεωρηθεί ότι, υπό περιστάσεις όπως οι προκείμενες, η αίτηση περί αναστολής της αναγκαστικής εκτελέσεως μιας αποφάσεως συνεπάγεται επίσης την αναστολή εκτελέσεως αυτής, εφόσον η τυχόν επίτευξη της αναστολής αυτής εμποδίζει ταυτόχρονα, προσωρινώς, και την αναγκαστική εκτέλεση (προπαρατεθείσα διάταξη AEG κατά Επιτροπής, σκέψη 1).

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Οι αιτούσες φρονούν ότι η προσφυγή τους ακυρώσεως όσον αφορά τη διαδικασία της κύριας δίκης δεν είναι ούτε απαράδεκτη ούτε αβάσιμη. Συναφώς, προβάλλουν, παραπέμποντας κατ' ουσίαν στους ισχυρισμούς και επιχειρήματα της προσφυγής στην κύρια δίκη, έξι κύρια επιχειρήματα. Πρώτον, οι HFB KG και HFB Holding δεν ακούστηκαν κατά τη διοικητική διαδικασία και δεν υπήρξαν αποδέκτες της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, πράγμα που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων τους άμυνας. Δεύτερον, οι ίδιες αυτές αιτούσες συστάθηκαν νομικώς μόλις το 1997 και δεν έχουν διαδεχθεί τις επιχειρήσεις που είχαν διαπράξει τις κολασθείσες με την απόφαση 1999/60 παραβάσεις, οπότε δεν έχουν παραβεί τους κανόνες ανταγωνισμού. Τρίτον, όλες οι αιτούσες προσάπτουν στην Επιτροπή το ότι απηύθυνε την εν λόγω απόφαση στον όμιλο Henss/Isoplus, και τούτο μολονότι ο τελευταίος δεν είναι δυνατό να μετέχει στη διοικητική ή στην ένδικη διαδικασία. Τέταρτον, οι αιτούσες ισχυρίζονται ότι οι εταιρίες που η Επιτροπή χαρακτηρίζει με το κοινό όνομα «Henss/Isoplus» δεν αποτελούν «όμιλο εν τοις πράγμασι». Πέμπτον, οι αιτούσες αρνούνται τη συμμετοχή τους στις παραβάσεις οι οποίες διαπράχθηκαν πριν από τον Οκτώβριο του 1994 και τις οποίες η Επιτροπή θεωρεί ως αποδειχθείσες. Τέλος, έκτον, καταγγέλλουν τη δυσαναλογία του επιβληθέντος σ' αυτές προστίμου σε σχέση με το πρόστιμο που

επιβλήθηκε στις άλλες επιχειρήσεις οι οποίες παράγουν προμονωμένους σωλήνες και τις οποίες αφορά η απόφαση 1999/60.

20 Οι αιτούσες ισχυρίζονται επίσης ότι τα ζητούμενα προσωρινά μέτρα είναι αναγκαία για την αποφυγή επελεύσεως σε αυτές της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που θα τους προκαλούσε η υποχρέωση να καταβάλουν, κατά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας, το ποσό των 2 640 000 ευρώ, μη συμπεριλαμβανομένων των τόκων, που εξακολουθεί να οφείλεται έναντι του συνολικού ποσού του προστίμου. Σε περίπτωση μη λήψεως αυτών των προσωρινών μέτρων, απειλείται η ίδια τους η ύπαρξη, στο μέτρο που, ελλείψει ταμειακής ευχέρειας, θα υποχρεωθούν να προσφύγουν στα αρμόδια εθνικά δικαστήρια ζητώντας την κίνηση διαδικασίας κηρύξεως σε πτώχευση, πράγμα που θα μπορούσε να οδηγήσει στο κλείσιμο των επιχειρήσεων και στην εκκαθάρισή τους.

21 Συναφώς, οι αιτούσες υπογραμμίζουν ότι η καταβολή των 2 310 000 ευρώ, που αποτελεί μερική πληρωμή του προστίμου, έχει εξαντλήσει τα αποθέματά τους σε μετρητά. Εξάλλου, δεν είναι σε θέση, λόγω της κακής τους οικονομικής καταστάσεως, να παράσχουν στην Επιτροπή τραπεζική εγγύηση για το εναπομένον ποσό. Πράγματι, δεν θα μπορούσαν να παράσχουν στα τραπεζικά ιδρύματα τις απαιτούμενες ασφάλειες ώστε να επιτύχουν εγγύηση καλύπτουσα το ποσό που εξακολουθούν να οφείλουν ούτε να καταβάλουν τα σχετικά έξοδα.

22 Η Επιτροπή φρονεί ότι κανένα από τα έξι επιχειρήματα των αιτουσών δεν είναι βάσιμο. Προσθέτει ότι δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι υφίστανται εν προκειμένω ιδιαίτερες περιστάσεις οι οποίες δικαιολογούν την αναστολή εκπληρώσεως της υποχρεώσεως συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως.

23 Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, προκειμένου να διαπιστωθεί αν συντρέχει η σχετική με το επείγον προϋπόθεση, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι δυνατότητες των εταίρων να βοηθήσουν την εταιρία όσον αφορά τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Δεκεμβρίου 1994, T-295/94 R, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1265, σκέψη 26). Τούτο ισχύει, ιδίως, όσον αφορά τη δυνατότητα παροχής των ασφαλειών που οι τράπεζες θα μπορούσαν να απαιτήσουν. Συναφώς, οι αιτούσες δεν προσκόμισαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ούτε, κατά μείζονα λόγο, αποδείξεις.

24 Εξάλλου, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι αιτούσες δεν παρέσχαν τα στοιχεία και τις αποδείξεις που θα ήσαν αναγκαία τόσο για μια σοβαρή εκτίμηση των πιθανοτήτων επιβιώσεως όσο και για τον υπολογισμό της επιπτώσεως που θα είχαν τα νέα δάνεια στα τωρινά τους χρέη.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

25 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει, στο πλαίσιο της συνολικής εξετάσεως μιας αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως και λήψεως προσωρινών μέτρων, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, ενόψει των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων, καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την ανάγκη εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-364/98 P(R), Emesa Sugar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8815, σκέψη 44].

26 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι ισχυρισμοί των αιτουσών, ειδικότερα δε αυτός με τον οποίο αμφισβητείται η απόδειξη της συμμετοχής του ομίλου

Θεξττ/Ιτοπμφτ στις διαπραχθείσες πριν από τον Οκτώβριο του 1994 παραβάσεις, δεν φαίνονται, εκ πρώτης όψεως, παντελώς αβάσιμοι και αξίζουν εμπεριστατωμένης εξετάσεως. Όμως, μια τέτοια πραγματική και νομική εξέταση υπερβαίνει το πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

27 Υπό τις περιστάσεις αυτές, συνάγεται ότι συντρέχει, εν προκειμένω, εκ πρώτης όψεως, η προϋπόθεση σχετικά με το fumus boni juris (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Φεβρουαρίου 1995, T-308/94 R, Cascades κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-265, σκέψεις 49 και 50).

28 Όσον αφορά τη σχετική με το επείγον προϋπόθεση, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας αποφάσεως, στο μέτρο που με την απόφαση αυτή επιβάλλεται πρόστιμο, πρέπει να γίνει δεκτή μόνον εφόσον συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις. Επομένως, το επείγον των ζητουμένων προσωρινών μέτρων πρέπει να εκτιμάται εξετάζοντας αν η εκτέλεση της επίμαχης πράξεως, πριν την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας, θα μπορούσε να προκαλέσει στον αιτούντα τα μέτρα αυτά σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, η οποία δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί, ακόμη και αν η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωνόταν από το Πρωτοδικείο. Εν πάση περιπτώσει, στον αιτούντα εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κυρίας δίκης χωρίς να υποστεί τέτοια ζημία. Επιπλέον, προϋπόθεση για την έκδοση μιας αποφάσεως περί αναστολής είναι ότι η στάθμιση των σχετικών συμφερόντων συνηγορεί υπέρ της χορηγήσεως του μέτρου αυτού (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 11ης Αυγούστου 1995, T-104/95 R, Τσιμέντα Χαλκίδος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2235, σκέψη 19).

29 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν είναι ανάγκη η αμεσότητα της ζημίας να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα. Αρκεί, ιδιαίτερα όταν η επέλευση της ζημίας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου παραγόντων, να μπορεί αυτή να προβλεφθεί με επαρκή βαθμό πιθανολογήσεως [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R),

Episqopñ jasá Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 38].

30 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι αιτούσες προσκόμισαν, προκειμένου να αποδείξουν τον επικείμενο κίνδυνο σοβαρών και ανεπανορθότων ζημιών, ισολογισμούς, συνοπτική έκθεση πραγματογνωμώνων σχετική με την κατάσταση της ταμειακής τους ευχέρειας καθώς και άλλα στοιχεία προερχόμενα από τραπεζικά ιδρύματα. Όμως, ο Δρ. Reimnitz, «ελεγκτής επιχειρήσεων» και συντάκτης της εκθέσεως, διασαφήνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν είχε προβεί στον έλεγχο των λογαριασμών του 1998.

31 Μολονότι με τους κατατεθέντες από τις αιτούσες ισολογισμούς επιδιώκεται να αποδειχθεί ότι, κατά την 31η Δεκεμβρίου 1998, αυτές δεν διέθεταν πλέον επαρκή ταμειακή ευχέρεια προκειμένου να καταβάλουν το υπόλοιπο του προστίμου, ενώ αντιθέτως επιβεβαιώνεται ταμειακό έλλειμμα της τάξεως των 15 525 000 γερμανικών μάρκων (DM), γεγονός πάντως είναι ότι τρεις από αυτές ήσαν σε θέση να καταβάλουν 2 310 000 ευρώ στις 5 Φεβρουαρίου 1999 — πληρωμή η οποία, εξάλλου, δεν εμφαίνεται στα προσκομισθέντα αριθμητικά στοιχεία, πράγμα που φαίνεται να αποδεικνύει ότι από τα προσκομισθέντα αριθμητικά στοιχεία αποκρύπτονται σημαντικά αποθεματικά ή, εν πάση περιπτώσει, ότι υφίσταται όντως αβεβαιότητα επί του σημείου αυτού.

32 Εξάλλου, οι αιτούσες παραδέχθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η συνοπτική έκθεση πραγματογνωμοσύνης δεν έλαβε υπόψη τη «μακροπρόθεσμη ευχέρεια» — δηλαδή την άνω του ενός έτους — που μπορούσαν να διαθέτουν. Συναφώς, ο Δρ. Reimnitz παρατήρησε ότι είχε σημασία να

προσδιοριστεί αν η επιβίωση, μακροπρόθεσμα, ήταν δυνατή και αν τα αριθμητικά στοιχεία δεν διέψευδαν μια τέτοια υπόθεση, οπότε η «βραχυπρόθεσμη ευχέρεια» δεν έπρεπε να είναι το μόνο στοιχείο που θα επιβαλλόταν να ληφθεί υπόψη.

33 Ενόψει όλων των ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι από τα προσκομισθέντα από τις αιτούσες και μη ελεγχθέντα αριθμητικά στοιχεία δεν μπορεί να συναχθεί κανένα συμπέρασμα.

34 Ο Δρ. Reimnitz παρατήρησε επίσης ότι, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, το γεγονός απλώς και μόνον ότι, σε ορισμένες καταστάσεις, οι εταίροι ή ο διευθύνων μια εταιρία υποχρεούνται να υποβάλουν αίτηση κηρύξεως σε πτώχευση δεν σημαίνει ότι η αίτηση αυτή θα γίνει δεκτή. Η ύπαρξη ταμειακών δυσχερειών δεν οδηγεί κατ' ανάγκην στην εκκαθάριση της επιχειρήσεως και, συνακολούθως, στην κατάργηση θέσεων εργασίας. Οι αιτούσες επιβεβαίωσαν ότι όχι μόνο κατά το γερμανικό δίκαιο, αλλά και σύμφωνα με το αυστριακό δίκαιο, υφίσταται μια εναλλακτική της κηρύξεως πτωχεύσεως λύση. Έτσι, όταν μια επιχείρηση βρίσκεται σε κατάσταση αφερεγγυότητας, δύναται να προβεί, υπό τον έλεγχο του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου, σε εξώδικο συμβιβασμό με τους πιστωτές της, στο πλαίσιο του οποίου οι οφειλές της εκκαθαρίζονται.

35 Εξάλλου, στον ενοποιημένο ισολογισμό του ομίλου, της 31ης Δεκεμβρίου 1998, που είναι συνημμένος στη συνοπτική έκθεση πραγματογνωμοσύνης, περιλαμβάνεται, στο παθητικό, μια θέση με τον τίτλο «λοιπά χρέη», συνολικού ύψους περίπου 5 300 000 DM, που αντιπροσωπεύει σημαντικά χρέη θεωρούμενα ως βραχυπρόθεσμα. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι αιτούσες μνημόνευσαν την ύπαρξη συμψηφισμών σημαντικοτάτου ποσού μεταξύ των αιτουσών εταιριών και του Henss. Εξάλλου, οι αιτούσες δεν ανέφεραν ποιος ήταν ο συγκεκριμένος, εν προκειμένω, πιστωτής. Κατά συνέπεια, υφίσταται αβεβαιότητα σχετικά με το ζήτημα σε ποιο βαθμό ο Henss, στον οποίο ανήκουν, άμεσα ή έμμεσα, οι πέντε επιχειρήσεις, ήταν πιστωτής τους.

36 Επιπλέον, οι αιτούσες δεν προσπάθησαν να αποδείξουν ότι ο Henss, στον οποίον ανήκουν κατά βάση, άμεσα ή έμμεσα, οι πέντε επιχειρήσεις, δεν είναι σε θέση να βοηθήσει για τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως. Πράγματι, με τον περιορισμό της αιτήσεώς τους λήψεως ασφαλιστικών μέτρων που κατέθεσαν στις 30 Απριλίου 1999, οι αιτούσες απέδειξαν ότι ο Henss, μαζί με τη σύζυγό του και δύο άλλους εταίρους, διαθέτει πάντοτε μέσα που του επιτρέπουν να συστήσει, με τη μεσολάβηση των HFB KG και HFB Holding, τραπεζική εγγύηση της τάξεως του 1 500 000 ευρώ. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι επιβάλλεται, όπως προκύπτει και από τη νομολογία, να λαμβάνονται υπόψη οι δυνατότητες που μπορεί να έχουν οι εταίροι να βοηθήσουν την εταιρία όσον αφορά τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως (προαπαρατεθείσα διάταξη Buchmann κατά Επιτροπής, σκέψη 26).

37 Εξάλλου, οι αιτούσες δεν απέδειξαν την ανυπαρξία οποιασδήποτε δυνατότητας επιτεύξεως τραπεζικής εγγυήσεως για το ποσό που εξακολουθούν να οφείλουν. Μόνον οι Isoplus-Rosenheim και Isoplus-Hohenberg προσκόμισαν δηλώσεις τραπεζικών ιδρυμάτων βεβαιώνουσες την άρνησή τους να τους χορηγήσουν παρόμοια τραπεζική εγγύηση. Επιπλέον, οι δύο αυτές αιτούσες απευθύνθηκαν μόνο στις τρεις τράπεζες με τις οποίες συνήθιζαν να συνεργάζονται. Οι αιτούσες δεν έκριναν σκόπιμο να καταθέσουν παρόμοιες δηλώσεις όσον αφορά τις τρεις έτερες αιτούσες, και τούτο μολονότι η Isoplus-Sondershausen μπορούσε να καταβάλει στην Επιτροπή, στις 5 Φεβρουαρίου 1999, ποσό ύψους 770 000 ευρώ και οι HFB KG και HFB Holding διαθέτουν, σύμφωνα με τον ισολογισμό τους της 31ης Δεκεμβρίου 1998, ταμειακή ευχέρεια.

38 Ενόψει των ανωτέρω, οι αιτούσες δεν απέδειξαν επαρκώς ότι θα διέτρεχαν, με αρκετή βεβαιότητα, τον κίνδυνο πτωχεύσεως ή θέσεώς τους υπό εκκαθάριση σε περίπτωση που θα παρείχαν τραπεζική εγγύηση καλύπτουσα το εναπομένον ποσό του επιβληθέντος προστίμου. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι απλώς και μόνον ο κίνδυνος να βρεθούν οι αιτούσες στην ανάγκη να ζητήσουν την κίνηση διαδικασίας διαπιστώσεως αφερεγγυότητας δεν μπορεί να αποτελεί

σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, την προπαρατεθείσα διάταξη Laakmann Karton κατά Επιτροπής, σκέψη 28), δεδομένου ότι σκοπός μιας τέτοιας διαδικασίας είναι, αντιθέτως, η προσπάθεια βελτιώσεως της οικονομικής καταστάσεως των οικείων επιχειρήσεων.

39 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι αιτούσες δεν απέδειξαν ότι η εκτέλεση της αποφάσεως 1999/60, της οποίας επιδιώκουν την ακύρωση στο πλαίσιο της κύριας προσφυγής τους, θα ήταν δυνατό να τους προκαλέσει σοβαρές και ανεπανόρθωτες ζημίες τις οποίες δεν θα μπορούσαν πλέον να αποκαταστήσουν ακόμη και σε περίπτωση ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο.

40 Επομένως, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.**

2) **Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 9 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf